

Sygn. akt **IV P 24/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Werocy

Protokolant: Małgorzata Weres

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 sierpnia 2016 r. we W.

sprawy z powództwa J. B., B. M.

przeciwko Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W.,

o świadczenie z FGŚP

- I. zasądza od pozwanego Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W. na rzecz powódki J. B. kwotę 4.500 zł (cztery tysiące pięćset złotych);
- II. w pozostałym zakresie powództwo J. B. oddala;
- III. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.500zł;
- IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki J. B. kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- V. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia) kwotę 225 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powódka J. B. była zwolniona na podstawie ustawy;
- VI. oddala powództwo B. M.;
- VII. nie obciąża powoda B. M. kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

Powódka J. B. i powód B. M., w pozwie złożonym w dniu 5 stycznia 2015r. (data prezentaty), sprecyzowanym następnie na rozprawie w dniu 24 maja 2016r., domagali się zasądzenia od strony pozwanej Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W. kwot w wysokości po 4.500zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 28 grudnia 2012r. do dnia zapłaty oraz kosztów zastępstwa procesu.

W uzasadnieniu żądania podali, że prawomocnym wyrokiem z dnia 4 stycznia 2005r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia, w sprawie sygn. akt IV1P 158/02, ustalił, że J. B. i D. B. były zatrudnione w Przedsiębiorstwie (...) we W. prowadzonym przez G. J. w oparciu o umowę o pracę na czas nieokreślony od 15 października 2001r. do 31 grudnia 2001r. w charakterze spedytorów, za wynagrodzeniem w wysokości 1.500zł i zasądził od pozwanego na rzecz każdej z nich kwoty po 4.500zł z należnymi odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu. Podkreślili, że wobec braku zapłaty należności przez G. J. wierzycielki wszczęły postępowanie egzekucyjne, które okazało się bezskuteczne w konsekwencji czego komornik sądowy postanowieniem z dnia 21 listopada 2007r. umorzył postępowanie egzekucyjne. Wskazali, że w dniu 20 maja 2010r. weszła w życie ustawa z dnia 6 maja 2010r. o przywróceniu terminu do wypłaty

świadczeń pracowniczych z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (Dz. U. z 2010r., Nr 106, poz. 674), która dała pracownikom możliwość ubiegania się o realizację świadczeń objętych wyrokami sądów, które nie zostały zrealizowane dobrowolnie przez pracodawców względnie w trybie przymusu egzekucyjnego lub z uwagi na przekroczenie ustawowego terminu wypłaty świadczeń. Podali, że na podstawie powołanej ustawy wierzycielki zwróciły się do Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych o wypłatę świadczeń jednak odmówiono im wypłaty świadczeń wskazując, że nie spełniają kryteriów do realizacji roszczenia. Wskazali jednocześnie, że aktualnie osobą uprawnioną do realizacji roszczenia jest B. M. jako spadkobierca testamentowy zmarłej w dniu 1 listopada 2013r. D. B..

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództw w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz od powodów kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych a niezależnie od powyższego wniosła o odrzucenie pozwu powoda B. M. z uwagi na fakt, że nie jest on osobą uprawnioną do uzyskania z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych świadczeń pracowniczych po zmarłym pracowniku ponieważ nie jest osobą uprawnioną do renty rodzinnej po zmarłym pracowniku zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 maja 2010r. o przywróceniu terminu do wypłaty świadczeń pracowniczych z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

W uzasadnieniu stanowiska strona pozwana podała, że w sierpniu 2012 roku wpłynęły do pozwanej wnioski indywidualne o wypłatę świadczeń pracowniczych z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z tytułu wynagrodzenia za pracę za miesiące październik, listopad i grudzień 2001 roku odpowiednio po 1.500zł za każdy miesiąc, czyli łącznie po 4.500zł w zamian za pracodawcę G. J. prowadzącego firmę pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) G. J., do którego to wniosku załączony został odpis tytułu wykonawczego i postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, a w którym to wniosku jako podstawę wypłaty świadczeń powołano

art. 2 ustawy z dnia 6 maja 2010r. o przywróceniu terminu do wypłaty świadczeń pracowniczych z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wskazując, że wobec bezskuteczności egzekucji spełnione zostały przesłanki do wypłaty świadczeń z Funduszu. Wskazała, że po przeprowadzonym postępowaniu w zakresie zaistnienia przesłanek

o niewypłacalności pracodawcy zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 grudnia 1993r.

o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy ustaliła, że nie wpłynął wniosek o ogłoszenie upadłości wobec G. J., zaś prowadzona przez niego działalność została wykreślona z dniem 15 stycznia 2002r. Nadto podała, że na podstawie informacji Urzędu Skarbowego W. P. – P. ustaliła, że ostatnie dokumenty wymiarowe złożone zostały przez pracodawcę za 2004 rok jak również, że nie posiadał on zaległości podatkowych i dalej, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych złożył informację, z której wynika, że J. B. i D. B. nie zostały zgłoszone do ubezpieczeń społecznych. Podała, że po dokonaniu oceny otrzymanych informacji, w tym także od ojca i matki pracodawcy, oraz po merytorycznym rozpatrzeniu wniosków o wypłatę świadczeń odmówiła wypłaty świadczeń z powodu braku udokumentowania braku środków finansowych na zaspokojenie roszczeń pracowniczych w dacie wykreślenia działalności gospodarczej przez pracodawcę – art. 3 ust. 2 pkt 1a ustawy z dnia 29 grudnia 1993r. nie stwierdzając również faktycznego zaprzestania działalności gospodarczej spowodowanej brakiem środków finansowych na wypłatę świadczeń pracowniczych – art. 3 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1993r.

Sąd ustalił stan faktyczny:

Prawomocnym wyrokiem z dnia 4 stycznia 2005r. w sprawie sygn. akt IV1 P 158/02 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia, Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił, że powódki J. B. i D. B. były zatrudnione w Przedsiębiorstwie (...) we W. prowadzonym przez pozwanego G. J. w oparciu o umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia

15 października 2001r. do dnia 31 grudnia 2001r. w charakterze spedytorek, za wynagrodzeniem w wysokości 1.500zł (punkt I wyroku), zasądził od pozwanego G. J. na rzecz powódki J. B. kwotę 4.500zł z odsetkami ustawowymi od dnia 1 stycznia 2002r. do dnia zapłaty (punkt II wyroku), zasądził od pozwanego G. J. na rzecz powódki D. B. kwotę 4.500zł z odsetkami ustawowymi od dnia 1 stycznia 2002r. do dnia zapłaty (punkt III wyroku) – tytułem wynagrodzenia za pracę – i orzekł o kosztach postępowania (punkt IV wyroku).

Dowód: - wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 4 stycznia 2005r. wraz z uzasadnieniem, w aktach sprawy tut. Sądu - sygn. akt IV1 P 158/02, k. 63-71

- przesłuchanie powódki J. B., k. 65-67

G. J. prowadził działalność gospodarczą we W. przy ulicy (...), w ramach której m.in. prowadził usługi transportowe. W zakresie prowadzonej działalności współpracował m.in. z firmą (...), której upadłość spowodowała problemy finansowe firmy (...) doprowadzając do jego niewypłacalności.

Z uwagi na problemy finansowe jakie pojawiły się u G. J. pod koniec 2001 roku G. J. zalegał z płatnościami na rzecz przewoźników, tj. firm, w których zamawiał samochody celem realizacji usług transportowych. Jednocześnie nie regulował należności z tytułu składek wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

G. J. z uwagi na sytuację finansową, tj. brak środków, nie regulował także należności wobec zatrudnianych pracowników z tytułu wynagrodzenia za pracę.

Działalność gospodarczą prowadził do dnia 1 stycznia 2002r.

Ostatni PIT-37 złożył w Urzędzie Skarbowym W. za rok 2002, przy czym na dzień 31 grudnia 2001r. Naczelnik Urzędu Skarbowego W. prowadził wobec G. J. postępowanie egzekucyjne w związku z nieregulowaniem w terminie należności podatkowych w tym podatku dochodowego od osób fizycznych PIT-5, podatku dochodowego od osób fizycznych PIT-4 (za pracowników), podatku od towarów i usług, grzywny i niezapłaconych składek na ubezpieczenie społeczne.

W zakresie prowadzonej działalności pełnomocnikiem G. J. był jego ojciec T. J., który faktycznie prowadził firmę.

Dowód: - zaświadczenie z dnia 9 października 2012r., k. 27

- pismo Urzędu Skarbowego W. z dnia 23 października 2012r., k. 28

- pismo W. J. z dnia 12 listopada 2012r., k. 30

- pismo T. J. z dnia 12 października 2012r., k. 31

- pismo Urzędu Skarbowego W. z dnia 7 czerwca 2016r., k. 70

- pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 9 czerwca 2016r., k. 72

- przesłuchanie powódki J. B., k. 65-67

G. J. pismem z dnia 15 stycznia 2002r. powiadomił Urząd Miejski W. – Wydział Spraw Obywatelskich, że z dniem 1 stycznia 2002r. zakończył prowadzenie działalności gospodarczej pod firmą Przedsiębiorstwo (...) G. J. i złożył wniosek o wykreślenie wpisu o prowadzonej działalności gospodarczej.

Prowadzona przez G. J. działalność gospodarcza została wykreślona z ewidencji działalności gospodarczej z dniem 15 stycznia 2002r.

Dowód: - zaświadczenie z dnia 9 października 2012r., k. 27

Do Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej Wydział VIII Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych nie wpłynął wniosek o ogłoszenie upadłości G. J. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo (...) we W..

Dowód: - pismo Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej z dnia 9 października 2012r., k. 26.

G. J. nie wypłacił J. B. i D. B. należnego im wynagrodzenia za pracę za miesiąc październik, listopad i grudzień 2001r.

Nie zgłosił także w/w do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego.

Dowód: - pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 21 listopada 2012r., k. 29

- przesłuchanie powódki J. B., k. 65-67

- przesłuchanie powoda B. M., k. 65-67

Prowadzone na podstawie tytułu wykonawczego - wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia, Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 stycznia 2005r. – przez komornika sądowego, z wniosku wierzycieli J. B. i D. B., postępowanie egzekucyjne wobec bezskuteczności egzekucji zostało umorzone postanowieniem z dnia 21 listopada 2007r.

Dowód: - wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 4 stycznia 2005r., w aktach sprawy tut.

Sądu - sygn. akt IV Po 19/15, k. 6

- postanowienie z dnia 21 listopada 2007r. o umorzeniu egzekucji, k. 6

W dniu 1 sierpnia 2012r. powódka J. B. i D. B. złożyły

w Urzędzie Marszałkowskim Województwa (...) we W. wniosek

o przywrócenie terminu do wypłaty świadczeń i wypłatę świadczeń z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, wnosząc o wypłacenie świadczeń pracowniczych i powołując się na treść wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia, Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 stycznia 2005r. sprawie sygn. akt IV1 P 158/02.

W dniu 24 września 2012r. J. B. i D. B. złożyły dodatkowo tzw. wnioski indywidualne o wypłatę świadczeń z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowniczych wnosząc o wypłatę należności w kwotach po 4.500zł na rzecz każdej z nich tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za pracę należnego od pracodawcy – G. J. za miesiące październik, listopad i grudzień 2001 roku w wysokości po 1.500zł za każdy miesiąc.

Dowód: - wniosek o wypłatę świadczeń, k. 7

- wniosek indywidualny J. B., k. 22-23

- wniosek indywidualny D. B., k. 24-25

Po rozpoznaniu wniosków, pismem z dnia 28 grudnia 2012r., strona pozwana powiadomiła powódkę J. B. oraz D. B. o odmowie wypłaty zgłoszonych przez nie roszczeń wskazując w treści pisma, że na podstawie zgromadzonych dokumentów nie stwierdzono żadnej z przesłanek niewypłacalności pracodawcy – Przedsiębiorstwa (...) G. J. we W..

Dowód: - pisma z dnia 28 grudnia 2012r., k. 32-35

W dniu 1 listopada 2013r. D. B. zmarła, zaś spadek po niej na podstawie testamentu nabył jej brat B. M..

Dowód: - odpis skrócony aktu zgonu, k. 10

- akt poświadczenia dziedziczenia z dnia 2 kwietnia 2014r., k. 8-9

- przesłuchanie powoda B. M., k. 65-67

Postanowieniem z dnia 24 marca 2015r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia, Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nadał klauzulę wykonalności wyrokowi Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia, Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 stycznia 2005r. w punktach III i IV na rzecz B. M., na którego przeszły uprawnienia D. B..

Dowód: - postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 24 marca 2015r., w aktach sprawy tut. Sądu - sygn. akt IV Po 19/15, k. 9

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo powódki J. B. zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części, zaś powództwo powoda B. M. nie zasługiwało na uwzględnienie.

W toku niniejszego postępowania każdy z powodów domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwot w wysokości po 4.500zł wraz z odsetkami liczonymi od dnia 28 grudnia 2012r. do dnia zapłaty, tytułem nie wypłaconych przez byłego pracodawcę należności stanowiących wynagrodzenie za pracę za miesiące październik, listopad i grudzień 2001r.

Żądanie swoje powodowie oparli na treści przepisów ustawy z dnia 6 maja 2010r. o przywróceniu terminu do wypłaty świadczeń pracowniczych z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (Dz. U. z 2010r., Nr 106, poz. 674), która weszła w życie z dniem 1 lipca 2010r.

Zgodnie z treścią art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 maja 2010r. osoby będące byłymi pracownikami lub członkami rodzin zmarłych pracowników lub zmarłych byłych pracowników, uprawnionymi do renty rodzinnej, których roszczenia pracownicze nie zostały zaspokojone przez syndyka, likwidatora lub byłego niewypłacalnego pracodawcę, pomimo prawomocnego wyroku sądu przeciwko tym podmiotom, mogą wystąpić z pisemnym wnioskiem, o którym mowa w art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. Nr 158, poz. 1121, z późn. zm.), zwanej dalej "ustawą", do kierownika Biura Terenowego Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych o wypłatę świadczeń ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, zwanego dalej Funduszem, z tytułu niezaspokojonych roszczeń, w zakresie zgodnym z art. 6 i art. 6a ustawy z dnia 29 grudnia 1993 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 85, z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym w okresie, za który roszczenia nie zostały zaspokojone.

Z brzmienia art. 1 ust. 2 powołanej ustawy wynika dalej, że przepis ust. 1 ma zastosowanie do roszczeń pracowniczych, do których uprawnienie powstało przed dniem wejścia w życie ustawy, a z tytułu których świadczenia ze środków Funduszu nie mogły być wypłacone z powodu niezłożenia wniosku do Funduszu, o którym mowa w ust. 1, niespełnienia wymogów dotyczących okresów, o których mowa w art. 6 lub terminów, o których mowa w art. 7 ustawy z dnia 29 grudnia 1993 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, w brzmieniu obowiązującym w okresie, za który roszczenia nie zostały zaspokojone.

Odnosząc powołane regulacje do stanu faktycznego sprawy nie budzi wątpliwości, iż roszczenie powódki J. B. i roszczenie D. B. o wypłatę należnego im od pracodawcy G. J. wynagrodzenia za pracę powstało przed wejściem w życie powołanej ustawy i do dnia wejścia w życie w/w ustawy nie uległo zaspokojeniu.

Jak jednak wynika z treści art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 maja 2010r. znajduje ona zastosowanie jedynie do osób będących byłymi pracownikami oraz do członków rodzin zmarłych pracowników lub zmarłych byłych pracowników uprawnionych do renty rodzinnej.

Powołany przepis wyznacza zamknięty katalog osób, które mogą domagać się zaspokojenia niewypłaconych im świadczeń pracowniczych z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, który to katalog ma charakter zamknięty i nie może być odczytywany rozszerzająco.

Powołany katalog nie obejmuje – co wynika wprost z jego treści – spadkobierców zmarłego pracownika, którzy zaspokojenia należności niewypłaconych przez byłego pracodawcę ich spadkodawcom nie mogą poszukiwać w szczególnym trybie, tj. poprzez ich wypłatę z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, chyba, że będąc spadkobiercami są jednocześnie członkami rodzin pracownika uprawnionymi do renty rodzinnej.

Odnosząc powyższe rozważania do stanu faktycznego sprawy nie budzi wątpliwości, że legitymacja materialna oparta na treści przepisu art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 maja 2010r., a w konsekwencji i procesowa w niniejszym postępowaniu, przysługiwała jedynie powódce J. B. i nie przysługiwała powodowi B. M., który w toku niniejszego postępowania mimo obciążającego go w tym zakresie obowiązku dowodowego nie wykazał aby był uprawnionym do renty rodzinnej, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Brak legitymacji procesowej zarówno czynnej jak i biernej strony w chwili orzekania co do istoty sprawy skutkuje oddaleniem powództwa.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w punkcie VI wyroku i oddalił powództwo B. M. wobec braku po jego stronie legitymacji materialnej i procesowej.

Orzeczenie o kosztach postępowania zawarte w punkcie VII wyroku Sąd oparł na treści art. 102 k.p.c. uznając, że znajduje on pełne zastosowanie w sprawie z uwagi na sytuację powoda B. M., który w trakcie przesłuchania podał, że wraz ze spadkiem po zmarłej siostrze D. B. przejął długie spadkowe, które po częściowej spłacie nadal wynoszą około 50.000zł.

Dokonując oceny zasadności żądania pozwu wywiedzionego przez powódkę J. B. podkreślenia w pierwszej kolejności wymaga, iż zgodnie z art. 5 ustawy z dnia z dnia 6 maja 2010r. o przywróceniu terminu do wypłaty świadczeń pracowniczych z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, do wypłaty świadczeń, o których mowa w art. 1 i art. 2, stosuje się odpowiednio art. 7 ust. 3 i 4, art. 8, art. 9 ust. 1 i art. 10 ustawy z dnia 29 grudnia 1993r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, w brzmieniu obowiązującym w okresie, za który roszczenia nie zostały zaspokojone, przy czym uwzględnienia również wymaga treść art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 maja 2010r. który odsyła wprost do obowiązku stosowania w tym zakresie przepisów ustawy z dnia 29 grudnia 1993r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy w brzmieniu obowiązującym w okresie, za który roszczenia nie zostały zaspokojone.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1993r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. z 1994r., Nr 1, poz. 1 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym w okresie od 15 lipca 2000r. do 31 grudnia 2001r. /zwana dalej ustawą z dnia 29 grudnia 1993r./, w razie niewypłacalności pracodawcy nie zaspokojone roszczenia pracownicze podlegają zaspokojeniu ze środków Funduszu.

Stosownie dalej do treści art. 6 ust. 2 pkt 2 powołanej ustawy z dnia 29 grudnia 1993r. zaspokojeniu ze środków Funduszu podlegają należności główne z tytułu wynagrodzenia za pracę.

Z brzmienia powołanego przepisu wynika jednoznacznie, że przesłanką warunkującą wypłatę - ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych - należności pracowniczej jest: niezaspokojenie roszczeń pracowniczych z uwagi na niewypłacalność pracodawcy.

Jak wynika dalej z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1993r. niewypłacalność pracodawcy, w rozumieniu ustawy, zachodzi, gdy na podstawie Prawa upadłościowego:

1) ogłoszono upadłość pracodawcy,

2) odrzucono wniosek o ogłoszenie upadłości pracodawcy z powodu niezłożenia przez jego wierzyciela zaliczki na koszty postępowania,

3) oddalono wniosek o ogłoszenie upadłości pracodawcy, ponieważ jego majątek oczywiście nie wystarcza nawet na zaspokojenie kosztów postępowania,

4) umorzono postępowanie upadłościowe, ponieważ:

a) majątek masy nie wystarcza nawet na zaspokojenie kosztów postępowania,

b) wierzyciel, na którego wniosek upadłość była ogłoszona, nie złożył zaliczki na koszty postępowania, a zachodzi brak płynnych funduszy na te koszty.

Niewypłacalność pracodawcy, w rozumieniu ustawy z dnia 29 grudnia 1993r., zachodzi także w razie niezaspokojenia roszczeń pracowniczych z powodu braku środków finansowych w okolicznościach stanowiących, zgodnie z przepisami o działalności gospodarczej, podstawę do wykreślenia z ewidencji działalności gospodarczej wpisu o podjęciu takiej działalności przez osobę fizyczną (art. 3 ust. 2 pkt 1 ppkt a i pkt 3 ustawy) oraz w przypadku faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę (art. 3 ust. 2 pkt 3 ustawy)

Na podstawie dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych nie budzi wątpliwości Sądu, iż doszło do faktycznego zaprzestania prowadzenia działalności przez pracodawcę G. J. i to już w okresie października – grudnia 2001 roku. Powyższą okoliczność potwierdziła w swych zeznaniach powódka J. B., która podała nie tylko, że były pracodawca nie wypłacił jej należnego wynagrodzenia za pracę ale również, że w okresie gdy wykonywała dla niego pracę nie regulował należności na rzecz przewoźników i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Fakt zadłużenia pracodawcy powódki potwierdza dodatkowo treść pisma Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 9 czerwca 2016r. a w szczególności treść pisma Urzędu Skarbowego W. z dnia 7 czerwca 2016r.,

z którego jednoznacznie wynika, że na dzień 31 grudnia 2001r. Naczelnik Urzędu Skarbowego W. prowadził wobec G. J. postępowanie egzekucyjne w związku z nieregulowaniem w terminie należności podatkowych w tym podatku dochodowego od osób fizycznych PIT-5, podatku dochodowego od osób fizycznych PIT-4 (za pracowników), podatku od towarów i usług, grzywny i niezapłaconych składek na ubezpieczenie społeczne. Co istotniejsze także z pisma T. J. z dnia

12 października 2012r., który faktycznie prowadził firmę, wynika, że doszło do niewypłacalności firmy (...) z uwagi na problemy finansowe podmiotu,

z którym współpracował. Z kolei z pisma Urzędu Skarbowego W. z dnia 23 października 2012r. wynika, że G. J. ostatnią deklarację - PIT-37 złożył

w Urzędzie Skarbowym W. za rok 2002. Konsekwencją trwałego zaprzestania prowadzenia działalności było złożenie przez G. J. wniosku

o wykreślenie wpisu o prowadzonej działalności co nastąpiło w dniu 15 stycznia 2002r.

i w rezultacie dokonanie, z dniem 15 stycznia 2002r., wykreślenia prowadzonej przez niego działalności gospodarczej z prowadzonej ewidencji działalności gospodarczej. W ocenie Sądu w dacie tej G. J. dopełnił przy tym jedynie formalności związanych

z zaprzestaniem prowadzenia działalności, natomiast rzeczywiście i faktycznie zaprzestał jej prowadzenia już co najmniej w październiku 2001 roku skoro już wówczas nie dokonał wypłaty należnych pracownikom wynagrodzeń za pracę. Nie budzi przy tym wątpliwości, że brak zaspokojenia roszczeń pracowniczych wynikał z braku środków finansowych skoro pracodawca powódki nie regulował zobowiązań tak wobec pracowników jak i wobec kontrahentów oraz wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i Urzędu Skarbowego.

Tym samym doszło nie tylko do faktycznego zaprzestania prowadzenia działalności przez pracodawcę w rozumieniu art. 3 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1993r. ale i do niezaspokojenia roszczeń pracowniczych z powodu braku środków finansowych

w okolicznościach stanowiących, zgodnie z przepisami o działalności gospodarczej, podstawę do wykreślenia z ewidencji działalności gospodarczej wpisu o podjęciu takiej działalności przez osobę fizyczną w rozumieniu art. 3 ust. 2 pkt 1 ppkt a i pkt 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1993r.

Tym samym nie budzi wątpliwości, iż zachodziły podstawy do zaspokojenia roszczeń powódki z tytułu wynagrodzenia za pracę, wobec niewypłacalności pracodawcy, ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Wobec jednak faktu, że stosownie do treści art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1993r. zaspokojeniu ze środków Funduszu podlegają należności główne z tytułu wynagrodzenia za pracę oraz wobec treści art. 3 ustawy z dnia 6 maja 2010r. o przywróceniu terminu do wypłaty świadczeń pracowniczych z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, zgodnie z którym zaspokojeniu ze środków Funduszu podlegają należności główne brak było podstaw do uwzględnienia powództwa także co do żądania zasądzenia odsetek ustawowych od żądanej kwoty wynagrodzenia.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w punkcie I i II wyroku.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł na podstawie art. 477² § 1 k.p.c., punkt III wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania zawarte w punkcie IV wyroku Sąd oparł na treści art. 98 k.p.c. uwzględniając dalej fakt, że powództwo powódki J. B. zostało uwzględnione w przeważającej części i oddalone w niewielkiej części (co do żądania zasądzenia odsetek) zaś na poniesione przez nią koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w stawce 450zł.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zawarte w punkcie V wyroku Sąd oparł na treści art. 98 k.p.c. w zw. z art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 i art. 94 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594), uwzględniając dalej fakt, że należna opłata sądowa od pozwu w części dotyczącej żądania powódki J. B. wynosiła 225 zł; punkt V wyroku.